

”ATT VARA PÅ TUR ÄR MITT HEMMA”

Hon räknar varken kilometer eller höjdmeter, men Lina Hallebratt har avverkat fler än de flesta – till fots, i kajak, på skidor och cykel. Utemagasinet träffar henne mellan Stockholm och Svarta Havet.

TEXT MATS WIGARDT FOTO ROGER BORGELID

UTE FAKTA

Lina Hallebratt

Ålder: 31 år

Familj: Föräldrar, två systrar, flera hundar.

Bor: Hos pappa i Trångsviken.

Jobbar med: Vårdare inom hemtjänsten, mellan långturerna.

Aktuell: På väg med cykel mot Svarta Havet, med kajak på släp och hundarna Asta och Bounty som sällskap. Planen är sedan att paddla över Medelhavet, till Gibraltar. Lina räknar med att vara borta nästan hela 2020. Eller längre.

Jag sitter och bläddrar bland de många inläggen på Lina Hallebratts blogg. Det är en spontan, oredigerad och påtagligt prestigelös läsning. Under de åtta år och tusentals kilometer som täcks in berättar hon om en vardag ständigt på väg, med skoskav, snö-drev, våta kläder, trasiga däck, fikapauser, vackra landskap och givande möten. Flera av den senaste tidens inlägg berör det överfall hon utsattes för i ett tält i Litauen i somras, och hur detta kommit att påverka henne. Men mer om det lite senare.

Lina Hallebratt har aldrig bråttom, det är tydligt. Hon trivs med slitet, klagar inte när det jävlas, njuter av sitt hundsällskap, lagar sin lunch, vandrar, cyklar eller paddlar vidare, sätter upp sitt tält. Gott nog. Här döljer sig ingen PR-byrå bakom formuleringar eller bildval. Lina är den hon är, gör det hon gör – för att hon gillar att vara ute. Det är onekligen befriande, i tider då minsta steg och tanke ska skapa ett mervärde på sociala medier.

– Jag är inte så road av teknik, konstaterar hon krasst. Eller av att räkna kilometer och höjdmeter. Men jag gillar att vara ute, med huset på ryggen.

SVARTA HAVET FÅR VÄNTA

Vi har stämt möte på ett hundvänligt kafé i Stockholm. Adressen som Lina har skickat visar sig emellertid vara inaktuell. Hela byggnaden renoveras och döljer sig bakom en presenning.

Vi lyckas lokalisera varandra i det drisslande novemberregnet och slår istället följe till ett annat

”DET VAR EN KÄNSLA AV HARMONI SOM SLOG ROT I MIG. LIVET BLEV ENKELT OCH URSPRUNGLIGT. VAR JAG BARA TORR OCH MÄTT VAR ALLT MÖJLIGT.”

kafé som välkomnar gäster med hund, invid de vältrafikerade spårrarna till tunnelbanan. Ettåriga schnauzern Asta somnar oberört på en filt under bordet, blandrastiken Bounty kryper in under Linas tröja och visar inte nosen innan det har blivit dags att resa sig igen.

Lina skulle egentligen redan ha suttit på sin cykel, med kajaken och hundarna i släptåg, på väg mot Svarta havet. Men tack vare ett flexibelt sinnelag och en soffa hos tvillingssyrran har hon välvilligt skjutit på avresan någon dag för att hinna träffa Utemagasinet. Och nu sitter vi alltså här, några meter under Stureplan, med kontorsklädda människor som passerar i en strid ström invid vårt bord. Kontrasten kunde inte vara större till de ödsliga vidder och branta berg som kantat Lina Hallebratts vägval de senaste åtta åren.

Uppväxten med tre systrar och hästar på en gård i jämtländska Trångsviken, bara några kilometer från fabriken där Trangiaköket tillverkas, var – konstaterar Lina – idyllisk. Hon var alltid ute, red mycket, minns sig själv som lite av en pojkflicka.

Upp till årskurs sex gick hon i en skola med 64 elever, därefter fick hon pendla till gymnasiet i Östersund, naturvetenskaplig linje. Pappan drev ett åkeri, hennes mamma arbetade som enhetschef inom äldreården.

– Jag hade bra betyg och kom in på läkarlinjen två gånger, berättar hon över en kopp rött te. Men jag var inte helt motiverad att studera vidare utan sökte till en textil- och handarbetslinje på Åredalens folkhögskola.

DET RÅKADE BLI FJÄLLINJEN

Vad Lina inte visste var att hon råkat kryssa i fel ruta på ansökningsblanketten. När samtalet från skolan kom, dagen efter studentfesten, visade det sig att hon hade blivit antagen till en fjäll- och friluftslinje.

– Och jag som bara hade tältat två gånger tidigare, båda på Hultsfredsfestivalen, säger hon med glada ögon.

Hur som helst, Lina blev nyfiken och gav kursen en chans. Ett bra val, skulle det visa sig. Och

ett beslut som förändrade hennes liv. De första två åren på skolan förlängdes med ytterligare ett år, vid en folkhögskola på Lofoten. Allt var nytt och spännande, tältnätterna fler än hon kan minnas.

– Jag har visserligen vuxit upp på landet, men det innebar inte att vi åkte turskidor eller gjorde några tältturer i vildmarken, säger hon. Jag minns att vi plockade lite bär och svamp, och kanske åkte slalom vid något tillfälle, men mycket mer var det inte.

Lina hade fått smak för utelivet. På allvar. Redan sommaren efter utbildningen avverkade hon 60 toppturer. Det var också under en av dessa turer som hon bestämde sig för att cykla från Lofoten hem till Jämtland.

Och sedan dess har hon varit på väg.

– Det var en känsla av harmoni som slog rot i mig, förklarar hon. Livet blev enkelt och ursprungligt. Var jag bara torr och mätt var allt möjligt. Det kändes som att ha hittat hem.

Bara ett halvår senare, vintern 2012, gav hon sig återigen ut på tur. Den här gången på skidor och i sällskap med Vega, en tioårig bouvier des flandres. Lina ville erövra ”fjällfararnas vita band” som innebär att på egen hand avverka hela

den skandinaviska fjällkedjan, totalt 130 mil, från Grövelsjön till Treriksroset.

– Det blev många mil, summerar hon. Men jag tror ingen gjort den turen långsammare än jag, 1 488 kilometer på 97 dagar.

VILDHUNDEN FLYTTADE IN

Men att sjunga långsamhetens lov är också ett sätt att få upp farten. Efter att sommaren därpå ha klättrat i södra Spanien vandrade Lina den 80 mil långa pilgrimsleden mellan St Jean Pied de Port och Santiago de Compostela. Det tog henne 34 dagar.

Med sig hade hon, förutom hundkompisen Vega, även en livrädd och dräktig liten spansk vildhund, Yoda, som hade flyttat in i Linas tält under tiden i södra Spanien. En av Yodas valpar är Bounty som nu sover sött under Linas tröja.

– Hundarna är viktiga i mitt liv, lika viktiga som regnjacket är på turen, säger hon. Det är lite svårt att förklara. Det känns bra att vara på tur tillsammans.

Fortsättningen har handlat om idel nya utmaningar. Oftast ensam, ibland i sällskap med en vän. Sedan premiärturen från Lofoten hem till

Från kafébesök i Stockholm till cykeltur mot Svarta Havet. Blandrastiken Bounty hittar lugnet under Linas jacka.

Särskilt bråttom har hon inte. Vägen är målet, och allt det där.

Att resa runt i världen med hundar som tursällskap kräver sin logistiker. Men det är väl värt besväret, tycker Lina.

5

SNABBA

Mest minnesvärda turen?

Varje tur har något extra minnesvärt i sig. Men att korsa Karpaterna är det som påverkat mig mest, i och med att det stundtals var en resa bakåt i tiden.

Favoritmiddag i tältet?

Egentorak risotto toppad med nyreven parmesan och en klick smör.

Hur kan du bidra till en bättre värld?

Genom att möta människor med leenden, vänlighet och glädje. Det är dessa möten man bär med sig när man kommit hem.

Vad gör du när du är 50?

Jag fortsätter att följa mitt hjärta, men hur vet jag inte idag. Förhoppningsvis är jag mycket ute i naturen, och har kvar min upptäckarlust och turglädje.

Vad har du i hörlurarna?

Väldigt humörstyrkt. Allt från gammal svensk hiphop till akustiska låtar som förstärker kroppens känsloläge.

”HUNDARNA ÄR VIKTIGA I MITT LIV, LIKA VIKTIGA SOM REGNJACKAN ÄR PÅ TUREN. DET KÄNNES BRA ATT VARA PÅ TUR TILLSAMMANS.”

Trångsviken har Lina befunnit sig i rörelse sex till tio månader om året – till fots, i kajak, på skidor eller cykel.

– Egentligen är det inte viktigt att räkna upp alla turer jag har gjort, det viktigaste är att jag älskat varje minut jag har varit ute, slår hon fast, och ser ut som om hon faktiskt menar det.

Och lika hänförd som hon känt sig i mötet med naturens överraskningar och upplevelser – lika hjärntrött har hon blivit av att komma hem. En tio meter lång mejerikyl med olika sorters yoghurt kan få vem som helst att bli lite villrådig.

– När jag är ute hinner jag bearbeta det jag ser och slipper många av de val jag måste göra när jag är hemma, konstaterar hon. Det behövs heller inte mycket för att känna sig tacksam på tur, det räcker med att någon man aldrig mött tidigare öppnar sin dörr.

Viktigt eller inte, en genomgång av Linas friluftsmemorer kan ändå illustrera lite av hennes tillvaro, där billigt boende hemma hos pappa och jobb inom hemtjänsten varvas med att av egen kraft förflytta sig tusentals kilometer genom en ofta krävande miljö.

– Jag är bra på att spara och att leva snålt, försäkras hon. Jag gör heller inte av med mycket pengar när jag är på tur.

TRE BAND PÅ ETT ÅR

Samma år som Lina gick pilgrimsleden till Santiago de Compostela avverkade hon även Haute Route Pyrenées, en 100 mil lång led med 47 000 böljande höjdmeter över Pyrenéerna, från Atlanten till Medelhavet.

Året därpå blev det tre långa turer, alla i sällskap av hundarna Vega och Bounty. Dels 200 mil på cykel genom Europa och en tuff vandring över Korsika, men också alpvandringen Via Alpina, från Trieste i nordöstra Italien ner till Monaco.

Ett år senare, 2015, var det dags för ”trippelbandet” – en utmaning Lina knäpade ihop själv av tre befintliga. Hon inledde med att avverka ”vita bandet”, den här gången från Tretriksroset till Grövelsjön. Därefter var det dags för ”havs-paddlarnas blå band”, med kajak från Svinesund till Haparanda, som hon förlängde till finska Vasa.

– Innan jag startade hade jag bara paddlat tio

kortare turer, berättar hon. Jag visste inte alls om paddling var min grej. Men det var det.

Sista bandet, det gröna, knep hon genom att vandra från Grövelsjön till Tretriksroset. Hela trippelbandet är mer än 530 mil, allt avverkat under samma år, vilket ingen annan klarat före Lina.

Bara några månader senare begav hon sig till västra USA där hon vandrade den 430 mil långa Pacific Crest Trail, PCT, från den mexikanska gränsen till Kanada – genom öken och djupa skogar, över höga berg och vulkaniska toppar.

2017 loggade Lina (förutom en delsträcka av European Long Distance Path på Cypern och en vandring genom Skottland) 300 mil över Karpatererna. Året därpå korsade hon och Bounty Kreta till fots, även detta en delsträcka av Europaleden.

ÖVERFALLEN I TÄLTET

Rastlöshet får väl antas vara en stor del av Linas personlighet. När ett projekt rots i hamn riktas blicken raskt mot nästa. Hon nickar.

– Jag har mycket energi, är väl lite manisk, konstaterar hon med ett snett leende.

I fjol tog Lina sats för att än en gång avverka ”vita bandet”. Den 26 januari 2019 stakade hon i bitande kyla och med tung packning iväg från Tretriksroset. Med sig hade hon sina hundar och dessutom en kompis som skulle göra dem sällskap en bit på vägen.

Planen var att först ta sig på skidor till Grövelsjön, därefter paddla det blå bandet, längs hela den svenska kusten, vidare söderut utefter den finska, estniska, lettiska och litauiska kusten – och sedan fortsätta på cykel med kajaken på släp till Svarta Havet. Väl där hade Lina tänkt paddla västerut och följa Medelhavets norra kust.

Men nu blev det inte riktigt så.

Skidåkning och paddling avlöper väl, men efter uppemot 1 500 tältnätter utan några incidenter blir Lina en julnatt i Litauen överfallen i sitt tält. En vildsint man, troligen påverkad av droger, slår sönder tältduken och ger sig på henne med en tjock gren. Han skriker att han vill ha hennes pengar och telefon och fortsätter i raseri att slå henne med grenen. Panikslagen, med rejält tilltufsad kropp och en hund saknad, lyckas Lina ringa larmcentralen.

Fyra frakturer i vänster hand och flera stora blå-

UT & NJUT

Lina Hallebratt tipsar om enkla vardagsval och kittlande utedrömmar.

#UTEIDAG

Själv går jag bara rätt ut i naturen. Man ska inte ödsla flera timmar på att resa, det finns alltid ett naturreservat runt hörnet. Ta med termos och macka.

#UTEHELGEN

Samma sak här, gör det enkelt. Det finns ofta en vandringsled att utforska, med vindskydd att övernatta i. Behövs bara lite mer mat i ryggpåsen.

#UTEDRÖMMEN

En riktigt lång skidtur över Grönland vore roligt att få göra, innan det är för sent. Och en drömtur har jag framför mig, att paddla längs hela Medelhavskusten.

märken påminner om överfallet. Och en chockad liten hund som med skinnflådda trampdynor kunde hittas flera timmar senare.

– Jag hade otur, summerar Lina. Det där är inget man kan gardera sig mot. Och det hade kunnat gå mycket värre. Men långt efteråt har jag haft dagliga attacker av panikångest. Min hjärna trodde att det skulle hända igen.

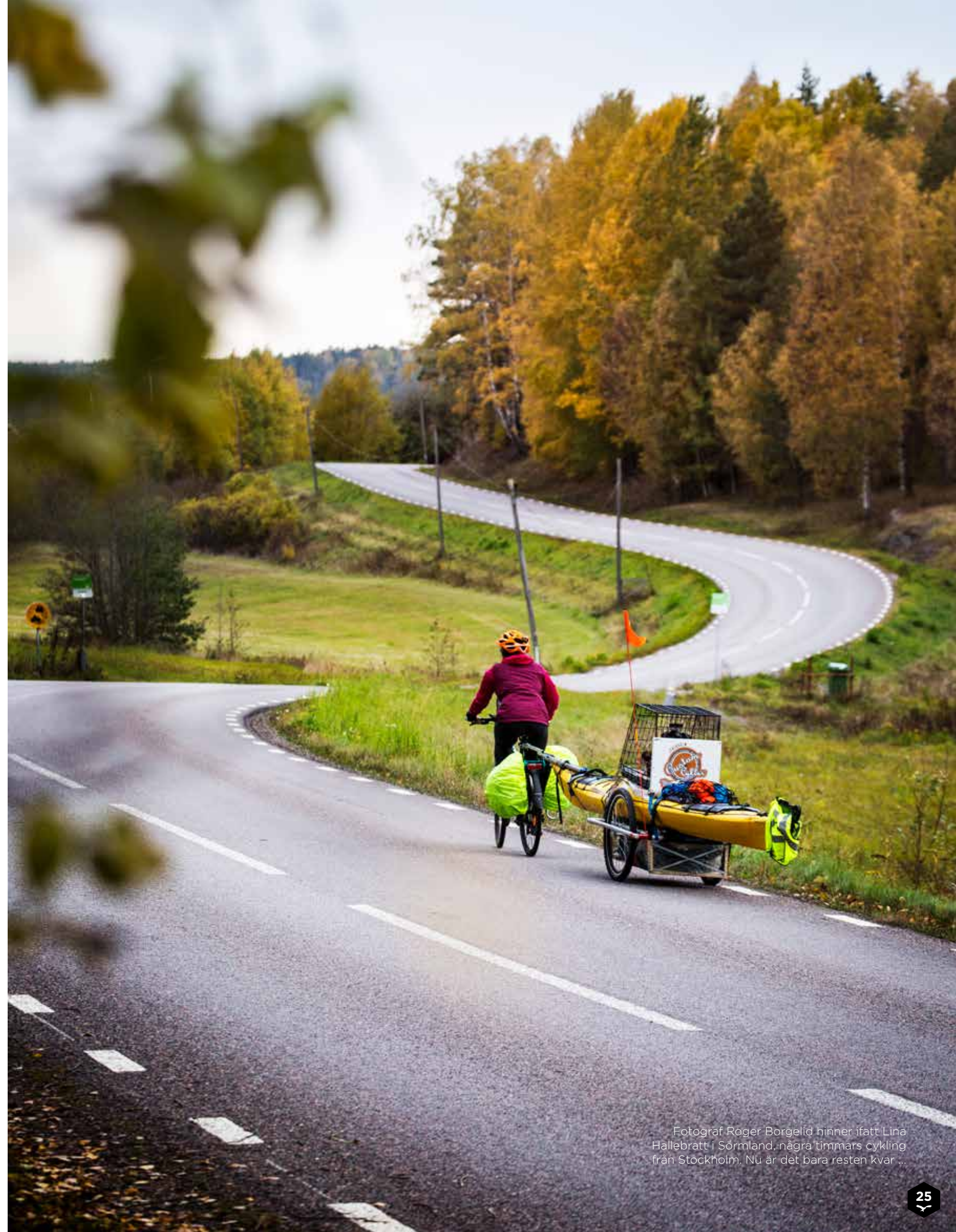
Att läka frakturer och låta kropp och själ hämta andan har tagit lång tid. Hon har blivit räddare, väljer inte ensamheten på samma sätt som tidigare, söker sig gärna till människor. Men med god hjälp av terapi, sin familj och stöttande vänner är Lina nu tillbaka på spåret.

– Ingen ska få släcka min lust och glädje att vara på tur, den tillhör bara mig, försäkras hon. Men det kanske tar lite tid innan jag är mentalt helt återställd.

Teet är urdrucket och Lina Hallebratt är redo att ge sig iväg igen. Dagen efter vårt möte bär det av söderut, genom Stockholms förorter och vidare ut på den sörmländska landsbygden, där hon också ska möta upp Utemagasinet fotograf Roger Borgelid. Cykeln är i topptrim inför den långa färden, det har vänliga människor sett till, och den gula kajaken på släp lyser upp i det jämngrå novembervädrat.

På Linas hemsida tickar en insamling där den som vill kan bidra med en slant, för att hjälpa henne återfå turglädjen efter överfallet.

– Det här är inget jag lever av, det är något jag lever för, säger hon. Nu fortsätter jag det jag påbörjat. 🐾

Fotograf Roger Borgelid hinner ifatt Lina Hallebratt i Sörmland: några timmars cykling från Stockholm. Nu är det bara resten kvar ...